

Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΜΕΝΕΙ ΣΤΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ, ΧΩΡΙΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Του
**Ιγνάτιου
Καϊτεζίδη***

Βαδίζουμε στον 8ο χρόνο της κρίσης και τίποτα δεν δείχνει την έξοδο από αυτήν στο ορατό μέλλον. Τα τελευταία αποτελέσματα της ΕΛ.ΣΤΑΤ. επιβεβαιώνουν αυτό που μπορεί καθένας να διαπιστώσει στον δικό του μικρόκοσμο. Η χώρα συνεχίζει να βρίσκεται σε ύφεση, το ΑΕΠ μειώνεται, το επιχειρηματικό κλίμα είναι στο ναδίρ και οι προσδοκίες των Ελλήνων επίσης.

Η συζήτηση εδώ και οκτώ χρόνια μονοπωλείται από μέτρα, φόρους και προαπαιτούμενα. Σε καμιά στιγμή της «μνημονιακής» εποχής της χώρας δεν έγινε διαπραγμάτευση για την ουσιαστική ανάπτυξη. Ποτέ οι συζητήσεις μεταξύ Ελλάδας και θεσμών δεν έφτασαν σε αδιέξοδο επειδή η ελληνική πλευρά εμφανίστηκε ανυποχώρητη σε πολιτικές ανάπτυξης που ζήτησε και δεν της παραχωρήθηκαν. Ποτέ, επίσης, οι δανειστές δεν επέμεναν σε ένα σχέδιο με κέντρο την ανάπτυξη. Περιορίστηκαν σε μέτρα δημοσιονομικής επανόρθωσης χωρίς καμία αναφορά ή ενδιαφέρον για την ανάπτυξη. Το αποτέλεσμα είναι αυτό που ζούμε όλοι μας.

Η ανάπτυξη δεν είναι ένα αποτέλεσμα που συμβαίνει από μόνο του, όταν η λέξη επαναλαμβάνεται συχνά στον δημόσιο διάλογο. Είναι οικονομική και κοινωνική διαδικασία, που προκύπτει από συστηματική δουλειά και μακρόπνοο σχεδιασμό, ώστε να έχει στοιχεία βιωσιμότητας και όχι παροδικότητα βασισμένη σε περιστασιακές και πρόχειρες πολιτικές. Σήμερα το αναπτυξιακό περιβάλλον της χώρας είναι εμφανώς ελλειμματικό και προβληματικό. Χωρίς σοβαρές δημόσιες & ιδιωτικές επενδύσεις. Με ισχυρή τάση αποεπένδυσης. Με φορολογικές και εργασιακές πολιτικές που αποθαρρύνουν τις ξένες επενδύσεις. Με γραφειοκρατία και πολυνομία. Με πολιτικές που αυξάνουν την ανάπτυξη, αλλά... των γειτονικών χωρών!

Συνδεδεμένη με την ανάπτυξη είναι και η εργασία. Από τις πιο θεμελιώδεις αξίες της δημοκρατίας, που σήμερα στερούνται εκατομμύρια Έλληνες. Η αύξηση των θέσεων εργασίας είναι μια μόνιμη πολιτική υπόσχεση. Υπάρχει σε κάθε πρόγραμμα και σε κάθε δημόσια ανακοίνωση. Πλην όμως ξεχνούν όσοι την εξαγγέλλουν και όσοι τους πιστεύουν ότι η αύξηση των θέσεων

εργασίας δεν είναι μια αυτόνομη διαδικασία, αλλά είναι παράγωγο αποτέλεσμα της ανάπτυξης. Δημιουργείται από φουγάρα που βγάζουν καπνό (όπως λέγαμε παλιά

για τα εργοστάσια), από ζωντανές και όχι ερημωμένες βιομηχανικές περιοχές, από μαγαζιά που δεν

γράφουν «ενοικιάζεται», από μπλοκάκια επαγγελματιών που δεν κλείνουν, από λαμπρά μυαλά που δεν μεταναστεύουν, από γενναία κίνητρα προς την επιχειρηματικότητα.

Τι από αυτά συμβαίνει στην Ελλάδα του 2017; Απο-

λύτως τίποτα. Μια εκδήλωση προθέσεων, μια επανάληψη της λέξης, χωρίς όμως ουσιαστικές πολιτικές και σχέδιο για το πώς θα συμβεί.

Εγχώρια κεφάλαια παραμένουν στην ασφάλεια της ρευστότητας, ξένα κεφάλαια επενδύονται σε άλλους προορισμούς, επενδυτικά σχέδια που μπορούν να δώσουν χιλιάδες θέσεις εργασίας χρονίζουν σε συρτάρια επειδή κάποιιοι παραμένουν γραφειοκράτες ή προσβάλλεται η αριστερή ιδεολογία τους, η πολιτική αστάθεια είναι πλέον μόνιμο εθνικό χαρακτηριστικό και το Grexit παραμένει πάντα στο τραπέζι.

Ο εθνικός στόχος πρέπει να είναι πρώτα η ανάπτυξη και μετά όλα τα άλλα. Χρειάζονται πολιτικές τολμηρές

και καινοτομία στον οικονομικό σχεδιασμό. Και σε αυτό θα προσθέσω την ανάγκη να μπει ενεργά και η Τοπική Αυτοδιοίκηση στον αναπτυξιακό σχεδιασμό, ώστε οι 325 δήμοι της χώρας να αποτελέσουν μονάδες παραγωγής ανάπτυξης σε έναν νέο ρόλο, πιο αναβαθμισμένο και εθνικά χρήσιμο.

Μόνο έτσι θα αλλάξει η προοπτική της χώρας. Μόνο έτσι η ανάπτυξη θα γίνει πράξη και δεν θα αποτελεί απλά θέμα συζήτησης χωρίς κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα.

**Δήμαρχος Πυλαίας - Χορτιάτη, ανιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ*